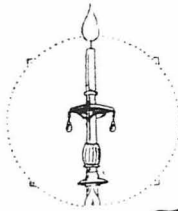

ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΝΔΑΡΙΝΩΝ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ!..

"Ανθρώποι που θάβονται ζωντανή! Παράδοξα και άπιστευτα γεγονότα. Η τιμωρία του νεκρού κλέπτει. Όπου οι γονείς του τόν καταδικάζουν εις θάνατον! Τα οικογενειακά σμύβουλα των Κινέζων. Ο ένταφισμός ενός έπιμανούς ζωντανού! Οι άχρηστοι και έχληροι γέροι. Ο λεπρός και τó πολυτελής φέρετρο. Ένας προκομμένος γυιός. Ο άρρωστος γέρος και τó ρούχο του μανδρινου κ.τ.λ.

Η Κίνα, ή άπειρανή αυτή χώρα, ή οποία σήμερα βρίζεται πλεγμένη σ' άτέλειοτες θορυβικούς ποθέτους, κοντά σ' άλλα παράδοξα της, έχει και κάτι που θα σας φανή άπιστοτο. Πρόκειται για την τετη θορυβισμένο άνθρωπο, ή όποιος δίν λεθαίνου φρεσά όποιος όλοι ή άλλοι, αλλά θάβονται... ζωντανή!

Μεταξύ των διατριμμένων αυτών, αντεροφραβάνοντα όσοι ζώντα βίβος στις οικογένειες του και στους σμυβούλας του, ή άπαρθητοι κλέφτες, ή στυμιασάτοι όποιασείς και ή άρρωστοι που δέν έλπιζου γυορτά. Η ταγή των περιστασίων απ' αυτές γίνεται κατόπιν οικογενειακών σμυβούλων, σφάδιν με τη θέλησή τους.

Σχετικά είνε τα παρακάτω περιστασία: Μιά φορά ζούσε σέ μια περιφέρεια της Μεσημβρινής Κίνας ένα παιδί μόλις δεκαέντε χρονών, τó όποιο είχε έ-ξελιχθεί σε σπουδαίο κλέφτη, και είχε φημιάζει στις κλεψιά τó χωριό του και τή περιχώρη. Οι γονείς του στην άγχη προσπάθειαν να τó σφραγίσου, αλλά ή νεαρή λοπαδίτης δέν ένο-όσε ν' άρση τόν κακό δράση που είχε πάρει.

Οι σμυβουλιώτες τους έξ άλλου, πήγαναν και τους παρενονίτο κάθε μέρα για διάφορες κλο-πές, τόν όποιοι έπαιραν θύματα και τόν όποιοι δράστης ήταν ή δεκαετηιατή Κινέζος. Πολλή φορές τόν είχαν προηρήσει, έπαινηλμυμένους τόν είχαν στείλι στή φυλακή, κάθε τόσο του έβαναν παρατηρήσεις, απ' αυτές δέν είχε σκαπό να διο-θώθ.

Άφού είδαν κ' άπέιδαν οι γονείς του, άπο-φάσισαν, έπάνω στην άμνηχανία και στην άπειλσία τους, να θάβου τó γυο τους ζωντανή! Άνη-γειλαν κατόπιν την άπόφασή τους στή χωριά και έτοιμαστριαν για την πραγματοποιήσή της, άφού είχαν κάθε δικαιοσμία από τó νόμο να την έτε-λέσου.

Την όρισμένη λοιπόν ήμερα, οι οικείοι του νεαρού λοπαδότη έφραδίστριαν με τσιπάκι και με βασιές και έδηγισαν τó παιδί τους στόν τό-πο της καταδίκης, όπου είχε σφραγίσει πλήθος κό-σμου από τά γειτονικά χωριά, για να παρενεθί στί... προτότυπο αυτό θέματα.

Σέ λίγο άνοιχκε ή λάκκος, μέσα στόν όποιο θά θάβου ή μελλοθάνατος. Τό βίβος του είχε κανονιστεί έτσι, όστε να χωρήσ ή κατάδίκος ός τó λαμό και να μένη έξω τó κεφάλι του, σμυφο-να με τη συνήθεια που έπαιρατεί άνέκαθεν σέ παραιοίτες περιστασία.

Κατόπιν ήσαν τόν κατάδικο απ' τά χέρια και τόν κατέβασαν μέσα στή λάκκος. Πάτριαν γυορτά τó χόμα με τίς βασιές που βασούσαν και έβγαναν, άφίνοντας τó νεκροθώνονα με τó κεφάλι έξω απ' τόν τάφο του, ός ότου να πεθάνη από την πένα.

Έπίσης σέ κάποια πόλη της Νοτίου Κίνας ζούσε πρό έτών ένας οικογενειαρχής, τόν όποιο είχε κρυφίσει τó λάθος του όπιου και τού είχε άφραφείσε κάθε φορέ για δουλειά. Τίς περισσό-τερες φορές της ήμέρας τόν τίς περιούσε κινώζοντας όπιου και τίς υπόλοιπες καθότανε τεμτέλης.

Έπειδή είχε άρήσει άναυλόλογηνα τά κτηματά του, ζώδεψε όσα κρηματα είχε και στή τέλος έπεσε σέ μεγάλη φτώχεια. Για να μπο-ρήση να συντηρηθί τότε, πουλήσε ένα—ένα όλα τά κτηματά του. Έ-πειτα... τή γυναίκα του και στή τέλος τά παιδιά του.

Άλλά και πάλι ζώδεψε τά κρηματά του κ' έμεινε άπένταρος, όποιος πρότα. Έπειδή δέ του ήσαν άδύνατο να κόψη τó όπιου και να πιάση έργασία, άρχισε να κλέβη τους συγγενείς του και τά ιερά σκεύη τόν ναών.

Κατόπιν όλων αυτών, οι συγγενείς του σκέφτριαν να άταλλη-

γούν απ' την παρουσία του και άποφάσισαν, κατόπιν σχετικής οικο-γενειακής δίκης, να τόν καταδικάσου στην ειςαχή τόν ποιόν, δη-λαδή να τόν θάβου ζωντανή!

Μαζεύτριαν λοιπόν μια μέρα όλοι μαζί, είσήλθαν εν σώματι στή σπίτι του, τόν έπαιραν και τού άνηγειλαν την τραπέζή απόφασή τους. Ο όποιασής τους παραδόθηκε τότε χωρίς καμία άντιστάση και τους άρχισε να τόν κάζουν ό,τι ήθελεν.

Τόν ήσαν λοιπόν και τόν έδηγισαν σέ μια πεδιάδα, όπου είχαν άναίσει προηγομένους τόν τάφο του. Ο κατάδίκος τότε τους άπο-χωρήτισε και κατέβρε μέσα όποιος του άφού προηίτερα τους ζή-τησε ός χάρι να του σκεπάσου τó κεφάλι με χορτάρια, για να μεταβεί να πεθάνη ηρηγώτερα!

Τίς περισσότερες όμως φορές τó πρωτο-φανές αυτό μαρτύριο έφραμίστρια στούς γέ-ρους και μάλιστα στούς άρρωστους, ή όποιοι γίνοντα βίβος στή σπίτι τους και προέτα να φήγουν μια όσα άρχήτερα απ' αυτών τόν κό-σμο. Σχετικά είνε τó παρακάτω περιστασία:

Ζούσε κάποτε κοντά στή σόνορα της Κίνας και τού Θεβί ένας γέρος έδωδιστριαν χρονών, ή όποιος για διατριχή του, ήταν λεπρός. Οι γυοί του και οι έγγονοί του, άφου τόν έφύ-λαζαν και τόν περιποιήτριαν κάμποσο καιρό, στή τέλος τόν βαρβήθηκαν κ' άποφάσισαν να τόν ζεκαμίν!

Πώς να τόν σκοτώσου όμως, άφού δέν είχε φτάσει σέ τίποτε ή άνθρώπος; Έλρησε λοιπόν να βρεθί ένας τρούκος, κατό τόν όποιο ή γέρος να πεθάνη, χωρίς όμως να τόν σκο-τώσου!

Σκέφτριαν, σκέφτριαν κ' έπί τέλος τó βρήκαν. Έπειδή ή γέρος είχε δοιομένους με-γαλομανίες, άποφάσισαν να τίς έμειταλιν-του. Άγόρασαν λοιπόν ένα πολυτελές φέρε-τρο, τó πολυτελέστερο τού τόπου, και τó πα-ρονόμισαν στόν... έπιδοξό νεκρό.

Τό φέρετρο αυτό άρεσε υπερβολικά στή γέρο, γιατί ήταν έκταστα βερνικωμένο και έ-λαυτε όλόκληρο. Ο λεπρός στάθηκε πιστάσθ και δέν έζόστανε να τó κιντήση.

— Πάτερα, τού είπαν τότε οι απόγονοί του, έμεις βρίζουμε λογική να σέ βάλουμε μέσα σ' αυτό τó φέρετρο και να... σέ θάβουμε. Μά αν άρήςση και κεφάλι καιρός, τó έσοχο αυτό βερ-νικωμα θάχη χαλάσει πιά...

Άλλά ή προτότυπη αυτή πρότασι φάνηκε σάν να μην πολώμεσε στή γέρο. Δέν είχε τίπο-τε ή όδος, αλλά από τó ήφος τόν έδαχνε πός έμεινε διαστασιός.

— Πάτερα, έξασολούθριαν έκεινο, ή ζωή ή δική σου δέν θά βαστάση παραπάνω από με-ρικώς βρομίδες άνόμια. Στή μεταξύ όμως μο-ρεί να πιάση καμιά φοιτιά και να κάρη τó φέρετρο. Έμεις, όποις έξέρεις, είμαστε άνθρο-ποι φτωχοί και δέν μπορούμε ν' αγοράσουμε καινούργιο, και μάλιστα τόσο πολυτελές, σάν αυτό. Έλα λοιπόν, ά-ποφάσισέ το, μη σκέφτριεσαι περισσότερο...

Μπροστά στην λογική τους, έπεχώριαν κ' οι τελευταίοι διαστα-μοί του γέρου, ή όποιος στή τέλος έδέχθηκε να τόν θάβου ζωντανή, άφού προηγομένους τού ίσοσέθριαν ότι θά προσέζωνται ταχτικά για την ψυχή του στή Πνεύματα.

Άνάλογο με τó παραπάνω είνε και τó έξής περιστασία: Στήν περιφέρεια της Βορείου Κίνας ζούσε πρό έτών ένας άλλος γέρος, ή όποιος έπίσης έπαιχε από μια άγίατριχη άρρώστια. Ο γυός του κατοικούσε σ' άλλο σπίτι, γιατί φοβόταν μήπως τού

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Γάλλος διηγηματογράφος Βιλί ντε Ά' Ίλ Άντάν (Ξένη γειογραφία)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΊΦΕΝ

Ο Ξεθής Διευθυντής του θεάτρου του Βέρβεν. Οι πρώτοι θεαμασται του "Ίφεν. Από το θεαμασμά στον έρωτα. Η ποιητική Ρίκα. Οι ρομαντικοί βραδυνάκι περίπλοκοι. "Όπου εμφανίζεται ο πατέρας της Ρίκας. Ο "Ίφεν τρέπεται εις φυγήν. "Έλπειτα από χρόνια. Παλιές άναμνήσεις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποιος ξένος βιογράφος του "Ίφεν διηγείται το έξής αυθεντικό περιστατικό από τη ζωή του διάσημου Νορβηγού δραματουργού "Ίφεν, ο οποίος φημιζόταν ός μισανθρωπος και άπεκαίετο συνήθως ως μέγας έρμητης.

Καθώς αποδεικνύεται όμως από την κατωτέρω διήγηση, ο "Ίφεν δεν ήταν τόσο άκωνόνητος, όσο θέλησαν να τον παρουτήσουν οι σύγχρονοί του και μάλιστα είχε και αυτός, όπως όλοι οι κοινού θνητοί, τά... βασανιάτα του.

Όταν ο "Ίφεν ήταν έικοσιπέντε περίοοι έτών, βρισκόταν στο και δηήθηκε το εκεί θέατρο. "Έπειδή όμως δεν ήταν κατάλληλος γι' αυτή τη δουλεία, παραμελήθηκε συχνά την άπρεσσία του και καταργήσαν στη συγγραφή δραμάτων.

"Άλλά το κοινό δεν εντιμόσε άκόμα τα θεατικά έργα του, τά όποια επρόκειτο άφορτα γυ τον δαξάσαν, και τον ένοήριζε μόον ως λιγυρο ποιητή.

Μεταξύ των θεαμαστών που είχε, γράφονται σίχους, συμπαιλαιθεύονταν και κάποια νέα, ή όποια όνομαζόταν "Γριέτα Χόλστ και την όποια ο "Ίφεν άποκαίεσε χαϊδευτικά Ρίκα.

Ο ποιητής την είχε γνωρίσει σε κάποια φιλική συναντήσραφή και δεν άρχισε να τη συμπαιθήσει. Ξεγά—σινι σμετίστραταν περισσότερο και δόσανε τά πρώτα οανθεύα.

Ο "Ίφεν όμως, δειλός και συνεισλαβώς όπως ήταν, δεν τόλμυσε να προσωρήσει πέρα από τις ομοιωτικές και ένσπλιές πλατωνικές έξοφολήσεις του.

Ότόσο ή Ρίκα ήταν έπρησημην γυ τον έρωτα του ποιητού της και έτλαβε γυ το μέλλον χωρίς άνετα, τά όποια όμως έπρόκειτο να διαλυθούν πολύ γρήγορα.

Μια βραδιά, ενώ οι δύο νέο έρωσται πήρσαν μαζί κονδεντάζοντας, γάνηκε ξέσπασα στην άλλη άκρη του δρόμου ο πατέρας της ζοής. Τότε ο νεαρός διευθυντής του θεάτρου τόσασσε... ά λί γαλλικά, αφήνωσε τη δυστοχημένη Ρίκα μόνη και εκτεθειμένη στο δίκαιο θυμό του πατέρα της.

Το περιστατικό αυτό επέφερε μοιραίως τη διασπλή των σχέσεων μεταξύ των δύο νέων. Η Ρίκα άπογοητεύθηκε απ' τη συμπεριφορά του άγατημένου της και δεν ξαναπατώθηκε μαζί του.

—Κόμμα! Κε! έγώ νόμιζα πως άμα έθλεπε τον πατέρα μου θήτορε να του ζητήση το χέρι μου... Έλεγε άργότερα με θλήρη.

"Υστερ από λίγον καιρό, μετά την πρώτη θεατρική έπιτυχία του, τη «Ποστή της Σολάνας», ο "Ίφεν εγκατέλειπε το Βέρβεν και πήγε να εγκαταπαθή στη Χριστιάνια, φημιμένος και έθδοξος.

Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν μόνος του. Είχε πάρει μαζί του τη γυναίκα του, τη γλυκεία και άροσιμένη Σωσάνια, ή όποια στέθηκε πραγματική παρηγοριά στην πολυτάραχη ζωή του.

Ότόσο, ο "Ίφεν έξωκοινοθύσε άκόμα να θυμάται την πρώτη του άγάτη, την καρθενική Ρίκα, την όποια μάλιστα άποθανάτισε άργότερα σ' ένα από τά δράματα του.

"Αφού πέσαναν στο μεταξύ πολλά χρόνια, κατά τά όποια ή φήμη του "Ίφεν στερεώθηκε και ξεπλώθηκε παντού, ο ποιητής ξαναείδε την Ρίκα κατά το έτος 1885, όταν έπεσοφθή εκ νέου το Βέρβεν.

Η Ρίκα είχε παντρευτεί έντομαξέως έναν έυλογο της πόλεως και ήταν μητέρα πολυμελειστής οικογενείας.

—"Α, σύ είσαι, Ρίκα; της είπε ο παλιός της έρωσταις, μιλώντας της γυ πρώτη φορά στον ένικό. Πώς τά πέρασες σ' αυτό το διάστημα που έλειπα;

—Μην τά ρωτάς, άποκρίθηκε εκείνη γελώντας. Τον καιρό που έσύ έγραφες δράματα γυ έδρεπες διάφνες, έγώ... γεννούσα παιδιά και υπάλονα βρακάκια...

Αυτό ήταν το πεύο τέλος του τόσου ποιητικού ειδυλλίου του μεγάλου ποιητού της Νορβηγίας.

Ο Έρρίκος Ίφεν

ισταδοθή ή άθήνεα, και δεν έρχόταν παρά σπάνια σε έπαφή μαζί του.

"Έπειδή όμως ο γέρος δεν μπορούσε να έργαστή και τον έπεθάινε με τά έθδοα της διατροφής του, ο φιλόστοργος γυός του σκέφτηκε να τον ξεμπερδέψη, αλλά κατά τρόπο που να μην θεωρηθή ως παροχτόνος.

Τόν είχε παρακαλέσει επανειλημμένως να εγκαταλείψη οικειοθελώς τη ζωή και ν' άφήση να τον θάρουν ζωντανό, αλλά ο γέρος άπαύοσε τη ζωή και δεν βιαζόταν να πεθίνη.

"Έπί τέλους μία ήμερα του άγόρασε ένα όραφο ρούχο μινδαρίου και του άποσχέθηκε ότι θα του το χάριζε και θα τον σαθάνονε μ' αυτό, άν... έπιασε δηλητήριο και πέθανε!

Ο γέρος πήρε στα χέρια του το φάρμακ, το έξήτισσε με προσοχή και τον έβεβαίωσε, ότι θα εκλήρωση την έπιθυμία του την άλλη μέρα πριν από το μεσημέρι.

Ο γέρος τότε έδωσε τότε ένα δραματικό δηλητήριο και την έλομένη πήγε γυ να ιδή άν ο γέρος είχε τηρήσει την υπόσχεσή του.

"Αντι όμως να μνη μέσα στο σπίτι, σκαρφάλωσε, όπως έκανε πάντοτε, στο παρθένο, κούταξε μέσα και είδε ότι ο πατέρας του ήταν ξεπλωμένος στο κρεβάτι του. Στη σπείρα που τον είδε, υπήθεσε πως ήταν νεκρός, αλλά γυ να βεβαιωθή καλύτερα, άρχισε να σίχνη πέτρες, τις όποιες ο γέρος δεν άντελλήρη καθόλου.

Κατόπιν αυτού, ο νεος βεβαίωθηκε πως ο πατέρας του τάγε τινάξει και πήγε να φωνάξει τους νεκροθάφτες γυ να τον μεταφέρουν στο νεκροταφείο.

Φαντασθήτε όμως την ξεπληξή του όπταν, γυφόντας σε ιδία, είδε το γέρο να κούβατα στην πορτα και να τρώη μαζαρωτάτα ρίζι. "Αποσπαστά, το δηλητήριο δεν είχε έπιδράσει άποτελεσματικά. Τόν έκούμισε μόνο βαθύτα και έτσι δεν άναυσε τίς πέτρες που έριχνε ο πρωκομένος ο γυός του.

Οι νεκροθάφτες όμως περίοηναν και δεν έννοισαν να φηγουν, άν δεν πληρωόνταναν γυ τον κόπο τους. "Άλλά και ο νέος, μαζί με τους άλλους συγγενείς, οι όποιοι είχαν έπίδοσηρήσει και συμπαιεύσει στο μεταξύ, δεν είχαν καιρό άρξει να τους πληρώσουν γυ ρούστω.

Έκασταν τότε ένα πρόγεγο οίκογενειακό συμβούλιο και άφού όμήσαν διάφορα... ρήτορες, αποφάσισαν στο τέλος να παρακαλέσουν το γέρο γυ τους άφήση να... τον θάρουν, άφού αυτό θα γινόταν άργό ή γρήγορα εξ άνέγκης.

Ο γέρος όμως έξωκοινοθύσε ν' άντιτάσση έπίμονη άνηση στις παρακλήσεις των και διεκήρυξε ότι ήταν ένχορομημένος απ' τη ζωή και ότι δεν είχε κανένα λόγο να πεθάνη.

Τότε ο γυός του, γυ να... τον βάλη στα άματα, του παρουσίασε τη στολή του μινδαρίου που είχε άγοράσει και τον άπέλιψε ότι θα την κούνη κομμάτια άν δεν συμμορφωνόταν με την άπόφασή τους.

Το έπιχειρήμα αυτό ήταν το σοβαρώτερο απ' όλα, γαίνατα, γιατί ο γέρος έσπευσε να τον έμπαδοση κα πραγματοποιήση την άπειλή του και να του πη ότι βρισκεται στη διάθεσή τους, έτοιμος να πεθάνη...

Στο μεταξύ όμως, έπειν από τόσες χρονοταβές και πασαρίες, είχε νυχτώσει και δεν ήταν και καιρός γυ να γίνη κηδεία. "Ανεβλήθη λοιπόν γυ την άλλη μέρα κ' έτσι δόθηκε παράτασι μερικόν άκόμα όρών ζωής στον άσηρηφο νεκρό.

Μόλις έθιμώρεσε, ή νύφη του γέρου παρουσίασε μία κόττα που είχε μαγειρευτεί άποφωδής και την παρέδωσε ως είδος έπιμνηστικού φαγητού.

Τότε οι συγγενείς μαζί με το γέρο έφαγαν καλά, άπήγγειλαν τις όριμενες έπισηδεις εύχες και ξεκίνησαν γυ τον τόπο της ταφής. Μπροστά—μπροστά πήγανε ο άνδρωπος που βεστούσε το φέρετρο κ' από πίσω έρχόταν ο γέρος, ο όποιος φροφσε την περίφημη στολή του μινδαρίου και προχωρούσε εν τώ μέσω των συγγενών του.

"Όταν έφταναν στο νεκροταφείο, ο ζωντανός... νεκρός άφησε να τον σπώλουν και να τον περποτηθούν κ' έπειτα ξεπλώθηκε άτάραχος μέσα στο φέρετρό του, σαν να επρόκειτο άπόλύς να κοιμηθή.

Κατόπιν πληρώσαν οι νεκροθάφτες και οι συγγενείς διαβήχτηκαν σε κάποια άπόσπασα, απ' όπταν παρακλώθησαν το θάψιμο και έπειτα γούσαν ήσυχια στα άπιατα τους.

